

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

III. In Fun. D. VVolffgangi Franzii, Prof. P. & templi Arcis Præpositi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

pietas, innocentia, fides atque industria nobiscum in terris semper commorentur. Quod superest, Rector Magnifice, Patresque Academici, quoniam nunc finita omnis ceremoniarum funebrium solennitas est, nec quicquam restat, quod beatissimis defuncti reliquiis impendi debeat, id agite, ut cogitetis potiùs, quàm ratione afflictis Ecclesiæ & Academiae rebus consulatis, quàm quòd alatis dolorem vestrum ac luctum. Verissimè enim antiquus Vates monuit:

Res turbida consilium; non fletum expetunt.

Post hæc eò contendite, ut juniores BALDVINI intelligant, hoc, quo impræsentiarum functi estis officio, & ultimum fuisse, quo Patrem optimum prosequeremini, & primum, quo fidem, industriam ac benevolentiam vestram filiis obligaretis. Quàm de causâ & singulares vobis agunt gratias, & orphanos annos ac destitutam præsidio ætatem suam certâ fiducia animi bonitati vestræ etiam atque etiam commendant. Ita enim augurantur de vobis, nunquam non promptè adfuturos liberorum salutis, qui tam sincerè parentis fato indoluitis.

ORATIO TERTIA.

IN FUNERE

D. WOLFGANGI FRANZIJ,

Profes. Publ. & templi arcis Præpositi.

DVm mihi in istis exequiis, & hoc amplissimo funere verba facienda sunt, non possum non dolere Academiae nostræ vicem, quam acerbissimi fati genus, non tam ferire ac stringere, quàm premere penitus, atq; in eam

in-

incumbere, hactenus visum est. Non dicam de aliarum artium ac scientiarum doctoribus, quos paucis annis plurimos, eosque eximios ac præclaros, de medio doctissimorum laborum cursu propera nimis ac immatura mors subtraxit. De divinarum literarum tractatoribus mihi nunc commemorandum potissimum est, in quos tempestas istæ grassata adeò, ut nondum exacto triennio tres ipsos ejus ordinis Professores, non sine maximo Ecclesiæ & Academiæ nostræ damno, efferre necesse fuerit. Amisimus MEISNERVM, MEISNERVM inquam, qui & divino ingenio & suavissimâ doctissimaque indole in sui admirationem omnes facile rapiebat. Amisimus BALDVINVM, in quo nescio, magisne absoluta eruditio, an sancta morum gravitas veneranda. Hic ipse tertius nunc WOLFGANGVS FRANZIVS, quem humavimus, incomparabilis judicii Theologus, accessit, & velut cumulum quendam addidit miseriæ nostræ atque calamitati. Quam dum in mentem mihi revoco, & illa æternitate digna nomina recenseo mecum, ita consternor, Auditores, ita velut stupore quodam attonitus hæreo, ut nec invenire lacrimas, nec comminisci verba possim, quibus aut casus istos explicem, aut tam atrocem cladem, prout dicebat, deplorem. Quæ quidem eò durior atque acerbior est, quò horum temporum ratio magis, ut ita dicam, crepera, magis formidolosa turbataque est. Quis enim nescit puriorem Ecclesiam non modo fraudibus variis hæreticorum ac dolis, velut quibusdam cuniculis, undique suffodi; verum etiam professâ vi & aperto Marte circymquaque impeti ac oppugnari? Quod si prudentia & fortitudine virorum ingentium tunc opus præcipuè, quando, ut Ennii versu dicam,

Patria terribili tremis horrida terra tumultu;
 & totis adeò. ut Maro ait, turbatur agris: equidem hac
 tempestate, Ecclesiæ res, exercitatos cum primis ac pe-
 ritos Theologos requirere videbatur. Sed nolo in ex-
 aggerandis malis communibus immorari diutius: ne
 vetera vulnera refricare velle videar, & quos dolores nõ
 nihil sopivit tempus, si nondum sustulit, velut resuscita-
 re. At verò de FRANZIO nostro, Auditores, quid di-
 cam? An mortem ejus plangam ac obitum? an laudes po-
 tius decantabo? Illud si facerem, verendum esset, ne san-
 ctissimos manes, vel, ut Christianè magis dicam, beatis-
 simam animam læderem: ut quæ jam eò delata sit, ubi
 victrix curarum, victrix calamitatum laborumq; , nihil
 dubias rerum vices, nihil instabilem fortunæ rotam me-
 tuens, securum, & hilare, & amænum, & florens æternâ
 felicitate ævum peragit: ubi non veritatẽ investigat am-
 pliùs, sed prorsus capit: ubi non tam credendo amplecti-
 tur, quàm videndo Deum usurpat: & quẽm intra se ha-
 tænus delitescentem coluerat, nunc coram quoque in-
 tuens veneratur. Alterum autem instituere & tanti viri
 merita dicendo æquare, partim angustia temporis, par-
 tim ingenii tenuitate prohibeor. Quocirca sicut picto-
 res, quæ satis commodè exprimere nequeunt, velo ob-
 ducunt: ita & ego, quidquid in FRANZIO egregium
 fuit & admirabile, silentio involvam potius, quàm jeju-
 nâ atque ineptâ oratione frigidè & parum pro dignita-
 te explicabo. Erit fortassè alius, qui & meliorem indo-
 lem, & feliciorem eloquentiam ad hæc afferet partes;
 & quam capere ipse gloriam poterit, FRANZIANO
 nomini circumfundet. Ego verò interim vobis hoc
 præsentitempore, Auditores, quæ debentur, ago ha-
 beoque gratias, quod his exequiis tam frequentes in-
 ter-

teresse voluistis. Merebatur hoc quidem viri dignitas, & illa præclarissima, quæ magna cum laude studia tractavit, sed & deprædicanda vestra est pietas eo nomine, quod multis, quos funus istud longè gravissimo luctu affecit, magno solatio fuit. Quocirca hoc persuadebitis vobis, omnem familiam FRANZII, præcipuè verò piissimam Conjugem, sexus sui decus, daturam sedulo operam, ut quæ præstare grati animi studia officiaque unquam poterunt, vobis semper declarent.

ORATIO QVARTA

IN FVNERE

D. BENEDICTI CARPZOVII,
Senioris, Excancellarii & Consilarii
Saxonici.

Nihil equidem miror, RECTOR MAGNIFICE, Viri Reverendi, Amplissimi, & Excellentissimi, Clarissimi, Prudentissimi &c. nihil equidem miror ad istud exequiarum officium tam frequenter & copiosè vos confluisse. Deduximus funus Magnifici atq; Amplissimi Viri, Dni. BENEDICTI CARPZOVII Senioris J. V. D. Excancellarii & Consilarii Saxonici eminentissimi. Cujus ingentes virtutes & per insignia animi bona, ut probè novistis omnes, sic candidè semper estis admirati. Quocirca cum alterâ in præsentia non licuit, vel ista certè ratione procul omni dubio voluistis ostendere, quantoperè & vivum amaveritis, & nunc (ô triste & illætabile verbum!) extinctum dolcatis. Et quis abesse viri illius exequiis ve-